

войниците около църквата, поздравляваше ги съ празника, или съ побѣда и кажеше съ нискъ гласъ „на молитва“, а генералътъ високо изкомандуваше „на молитва“ и войниците сваляха шапките си, стояха стройно, догдѣто църква пуснесе. Моя смиреность всѣкога посрѣщахъ Царя-Освободителя на църковната артика, облѣченъ въ одѣжди и всѣкой пжтъ се удостоявахъ да цалувамъ ржката на нашия Освободитель. Литургията почваше въ църква отъ „благословено царство“ и продлѣжаваше не по-дълго отъ $\frac{3}{4}$ часа. Освободительтъ стоеше въ църквата съ голѣмо благоговѣние и на всѣко ектение и възгласъ се кръстѣше. Хорътъ пѣеше умилно и тишината бѣше голѣма. Драго бѣше на човѣка да служи при такива християни-богомолци. Считахъ себе си за много щастливъ за честята, съ която Богъ ме бѣше удостоилъ и макаръ, че бѣхъ отъ силно пострада-литѣ, тамъ всичко забравихъ. Особенно единъ праз-дникъ на литургия, това бѣше въ края на мѣсець сеп-темврий, присжтствуваха почти всички Велики Князе, синове на Освободителя. Тѣ стояха въ църквата на-редени отъ дѣсна страна на пѣвницата, до Освобо-дителя, облѣчени въ богата свѣтнала униформа, а хорътъ всѣкога пѣеше отъ лѣвата страна. Щастието бѣше за менъ голѣмо. Не намирахъ думи да изкажа онова, което душата ми чувствуваше, освѣнъ най-сърдечно благодарѣхъ на Бога за това Негово бла-годѣяние, съ което ме бѣше сподобилъ. На свър-шване литургията, Царьтъ-Освободитель се прѣкрѣст-ваше къмъ иконитѣ, покланяше се на присжтствува-щитѣ на лѣво и на дѣсно и си излизаше и отиваше въ квартирата си по сжщия начинъ, както и дохождаше.

„Въ деня, когато докараха много ранени отъ Ло-вечъ при прѣминаването Му втори пжтъ, Негово Ве-